

לעشرים וחמש אותיות, מושם שערין לא התפקן המשן. בין שהתקנו המשן ונשלם, הזכר הראשון שהיה יוצא ממנה בשחשפלם - לא דבר אלא בעשרים וחמש אותיות, להראות שהרי נשלם זה כמו שלמעלה, שפטוב ויקרא והוא דבר ה' אליו מאהן מועד לאמר. הרי עשרים וחמש אותיות.

ולבן עשרים וחמש מינימ להשלים תקון המקדש (המשן) וכל אלו האותיות באורנו באומן אותיות חיקוקות שלמן ממן ומושום שהמשן נשלם בפודות הלווי, נקרא כ"ה, ביחסו של שלמות המשן, וכן (זהלים קמד) וחסידך יברכוכה טוב, סוד של שלמות של כל המשן ותקונו. כ"ה פנור עשרים ושנים אותיות, תורה ונביים וכתובים, שם

כל אחד וסוד אחד.

בשעה שישראל מיחדים יהוד בפסוק הזה בסוד של עשרים וחמש אותיות, שהן: שם ישראלי יי אלהינו יי אחד, ובירוק שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שם עשרים וארבע אותיות, וכיון כל אמר בהן - כל האותיות מתחרויות אחת, וועלות בחבור אחד (או נפתח) ארבעים ותשעה שערים בסוד היובל, ואז אריך לעלות עד ולא יותר. ואז נפתחים השערים, ומתחשב הקירוש בירוק הוא את אותו האדם כאלו קים את כל התורה שפָא בארבעים ותשעה פעים.

ולבן אריך לכון לב ורצון בעשרים וחמש ובעשרים וארבע ולהעלום ברצון הלב לארבעים ותשעה שערים שאמרנו. בין שהחפון בזיה, יתבונן באותו יחו שאמר מורי - שמע ישראל ובירוק שם כבוד מלכותו לעולם ועד כל לא אמר.

עד לא אתפקן משכנא. בין דאתפקן משכנא, ואשתלים, מלא קדרמה דהוה נפיק מגיה, בד אשתלים, לא מליל אלא בחמשה ועשרין ארון, לאחוזה דהא אשתלים דא בגונא דלעילא, דכתיב, (ויקרא א) וידבר יי אלה מאהן מועד לאמר. ה' חמשה ועשרין ארון.

על דא חמשה ועשרין זינין לאשלמא תקונא דמקדשא (ס"א דמשכנא) וכל הגי ארון, אוקימנא באינוי ארון גליון, דאוליפנא ממפר. ובגין דמשכנא אשתלים ברזין אלין, אקרי כ"ה, ביהודה דשלימו דמשכנא, ועל דא (זהלים קמה) וחסידיך יברכוכה כתיב, רזא דשלימו הכל משכנא ותקונא דיליה. כ"ה, לקבל תרין ועשרין ארון, ואורייתא ונביים וכתובים, דאיון כל לא חד, ורזא חד.

בשעה דישראל קא מיחדי יהודה בהאי קרא, ברזא דחמשה ועשרין ארון, דאיון שמע ישראל יי אלהינו יי אחד, ובירוק שם כבוד מלכותו לעולם ועד, דאיון ארבע ועשרין ארון, ויבוזן כל חד בהו, קלחו ארבע וארבעין ארון, ויבוזן כל חד בהו, וסלקין בחבורה חד (ס"א בין אנתפקה) תשעה וארבעין טרעין, ברזא דיובל. וכדין אצטיך לסלק אעד ולא יתיר. וכדין אנתפקה טרעין, וחשיב קדשא בריך הוא לההוא בר נש, באילו קיים אורייתא כלה, דאייה אתיה בתשעה וארבעין פנים.

(בכלא) ועל דא אצטיך לכונא לבא ורעפתא בחמשה ועשרין ובארבע וארבעין, ולסלק אلون ברעפתא דלא, לתשעה וארבעין טרעין דקאמץ. בין דאתכונן בהאי, יתכונן בההוא יהודה דאמר מר, שמע ישראל יברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד כל לא אמר.